

CRINII ȚĂRIII

~ 4 ~

PROTOIEREU ANDREI LEMEȘONOK

DIN IUBIRE PENTRU OMUL DE AZI
Cugetări pe marginea Patericului

EDITURA NICODIM CALIGRAFUL

SFÎNTA MĂNĂSTIRE PUTNA

2019

Născut în 8 aprilie 1956 în orașul Minsk, din Belarus, părintele Andrei Lemeșonok a căutat din tinerețe sensul vieții pe un drum sinuos, care l-a condus de la mișcarea hippi la tolstoism, de la fascinația pentru filosofia orientală la Dostoievski. Găsindu-și împlinirea în Ortodoxie, la vârsta de 22 de ani a fost botezat în Biserica Ortodoxă. Își amintește că atunci când a intrat în catedrala Sfântului Duh din Minsk „parcă m-am născut din nou”. Atunci a simțit cu adevărat că poate iubi și că nimeni nu îi va putea lua această dragoste. A părăsit Facultatea de Teatru și Artă și s-a angajat la catedrală, unde a lucrat timp de treisprezece ani: a fost paznic, a cântat în cor, a fost clopotar.

Unul dintre cele mai importante evenimente din viața lui a fost întâlnirea cu părintele Nicolae Gurianov, Starețul care l-a sprijinit în cele mai dificile perioade ale vieții sale duhovnicești. Tot el i-a dat binecuvântarea să se preoțească, fiind hirotonit în 1992.

În anul 1996, părintele Andrei a început să se îngrijească de pacienții de la Spitalul Clinic de Psihiatrie Republican, unde era ajutat de fiii săi duhovnicești. Astfel s-a creat o frăție de surori. Pentru că o parte dintre ele au dorit mai apoi să se dedice monahismului, Mitropolitul Filaret i-a dat părintelui Andrei binecuvântarea să construiască o mănăstire, unde l-a numit duhovnic. Datorită conversațiilor cu părintele Andrei, mulți oameni au descoperit esența și frumusețea Ortodoxiei, iar cuvântul său i-a ajutat să-L întâlnească pe Dumnezeu cel viu.

10.

PACEA ȘI LINIȘTEA SUFLETULUI

Avva Pavel meșterul și Timotei, fratele lui, ședeau în Schit și de multe ori se făcea între dânșii prigonire. Zis-a avva Pavel: Până când vom petrece așa? Și i-a zis lui avva Timotei: Te rog, când voi veni asupra ta, răbdă-mă, și când vei veni și tu asupra mea, te voi răbda și eu! Și făcând așa, s-au odihnit în celelalte zile ale vieții lor.

Viața lăuntrică a omului care L-a găsit pe Dumnezeu este nerăutate, blândețe, smerenie, este o continuă trezvie a sufletului și stăvilirea în sufletul său a mișcărilor păcătoase care distrug pacea. Omul vede purtarea de grijă a lui Dumnezeu în viața sa și încearcă să păstreze pacea lui Hristos, dar, de îndată ce Îl uită pe Dumnezeu, începe o luptă. Cu propriile puteri, cu propria voință, este imposibil să depășești păcatul, este nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

Dacă noi căutăm dreptatea omenească, atunci în orice situație de conflict cu siguranță că ne vom îndreptați, ne vom considera jigniți și ne va fi milă de noi înșine. Auzind un cuvânt de mânie la adresa noastră, un cuvânt supărător, nu vom putea să iertăm și să ne smerim în fața aproapelui.

Pentru a stinge mișcarea păcătoasă din suflet trebuie să ne amintim de Dumnezeu, de iubirea Lui. *Purtați-vă neputințele unii altora* (cf. Galateni 6, 2) – scrie Apostolul Pavel. Numai astfel este posibil să împlinești legea lui Hristos. Îngustă este calea pe care merge creștinul, dar această cale conduce sufletul către pacea launtrică, către dragostea lui Dumnezeu.

Domnul S-a smerit pe Sine *până la moarte, și încă moarte pe cruce* (Filipeni 2, 8). Prin smerenia Lui, prin blândețea Lui, prin nerăutatea Lui, Domnul a biruit păcatul, răutatea întregii lumi și ne învață ca pe acest pământ să nu căutăm dreptatea omenească, ci iubirea. El este izvorul acestei iubiri. *Eu sunt Calea... Eu sunt începutul și sfârșitul acestei căi* (cf. Ioan 14, 6; Apocalipsa 1, 8). Domnul ne-a adus dreptatea Sa. După dreptatea Lui, noi trebuie să cedăm, să ne smerim, să nu tulburăm pacea aproapelui nostru. Dacă vom vedea ceva greșit în cuvintele, în faptele fratelui, ale surorii noastre, trebuie să corectăm lucrurile, să ajutăm omul să scape de înșelăciune, de păcat. Vom putea face acest lucru numai atunci când va exista în noi compasiune, când vom deveni părtași la necazurile aproapelui, când nu vom respinge omul și, mai ales, nu vom adăuga păcatele noastre peste păcatele lui.

Iubirea Domnului a luminat întreaga lume. Dacă noi vom răbda neputințele acelor oameni care sunt lângă noi, dacă ne vom smeri și, pentru Domnul, îi vom ierta pe cei care ne-au supărat, atunci lumea noastră va deveni mai luminoasă, atmosfera din casele noastre va deveni mai caldă datorită iubirii lui Dumnezeu. Cum îl putem ajuta

pe aproapele nostru dacă nu-l înțelegem, nu-l auzim? Prin cuvinte frumoase, prin sfaturi inteligente nu poți birui păcatul. Nu-l poți învăța pe om să iubească atunci când propria ta inimă este pustie și rece. Toți avem nevoie de iertarea lui Dumnezeu, de binecuvântarea Lui, toți suntem niște mari datornici față de iubirea lui Dumnezeu. O primim, trăim prin ea, însă o uităm și o pierdem atât de repede, căutând locul nostru în această lume.

Domnul spune: *Dacă cineva vrea să fie întâiul, să fie cel din urmă dintre toți* (Marcu 9, 35). Și mai spune: *Nu judecați, ca să nu fiți judecați* (Matei 7, 1). Domnul ne duce pe Golgota. De pe cruce El întinde spre noi sfintele Sale brațe, iar pe ele sunt rănilile de la piroane. Iar sângele lui Hristos, care curge din aceste răni, spală păcatele întregii lumi.

Noi ne considerăm creștini ortodocși, oameni bisericesti, dar cât de des nu ne putem smeri în fața fratelui! Cât de des Îl uităm pe Dumnezeu, Care îl iubește pe cel care ne-a supărat la fel de mult ca și pe noi, iar noi îl înjosim, îl jignim, îl respingem, urmând dreptatea noastră, aplicând criteriul nostru propriu al dreptății.

Lumea nu a primit dragostea lui Hristos. Omul L-a răstignit pe Dumnezeu, dar Dumnezeu, Care a venit pentru a-l mântui pe om, nu S-a răzbunat, nu a renunțat la iubirea Lui. Pe cruce fiind, El a băut paharul suferințelor până la sfârșit, pentru mântuirea noastră. De aceea, venind la biserică, înainte de Sfânta Împărtășanie, trebuie să ne împăcăm cu toți cei care ne-au întristat și numai atunci să ne apropiem de Potirul Vieții.

Îl urmăm pe Hristos depășind *eul* propriu, dreptatea noastră, adevărul nostru, învățând poruncile lui Hristos, care nu se bazează pe legile omenești, ci pe iubirea care le iartă și le copleșește pe toate.

Să dea Dumnezeu fiecăruia dintre noi să urmăm exemplul acestor bătrâni sfinți, care au găsit o astfel de ieșire simplă din tulburările cotidiene ale vieții lor monahale. Ei au hotărât să nu răspundă la cuvântul rău, să rabde neputința fratelui, iar prin aceasta au păstrat pacea înăuntrul lor și l-au ajutat pe aproapele.

Cât de ușor ne va fi nouă, renunțând la un cuvânt inutil, la o privire sau un gând de prisos, să restaurăm pacea în casa noastră, cu acei oameni care sunt lângă noi!

1 decembrie 2003

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
1. Un ceas al pocăinței	11
2. Dreptatea lui Dumnezeu	16
3. A separa păcatul de frate	22
4. Omul cel lăuntric	27
5. Împărăția lui Dumnezeu se ia prin silință	32
6. Nu te preaînălța	37
7. Mântuirea stă în aproapele nostru	42
8. Ascultarea	47
9. Măsura lucrării duhovnicești	52
10. Pacea și liniștea sufletului	56
11. Facă-se voia Ta	60
12. Puterea cuvântului	64
13. Postul și înfrânarea	69
14. Despre lucrarea duhovnicească	74
15. Despre atenție și discernământ	79

16. A nu rămâne fără de grijă	84
17. Nu te lăsa biruit de mândrie	88
18. Paștele	92
19. Lumea și mănăstirea	95
20. Purtați neputințele aproapelui	98
21. A-ți pune sufletul pentru aproapele	102
22. Slujirea aproapelui	106
23. Despre ascultare	110
24. Pacea inimii	114
25. Tulburatu-m-am și n-am grăit	117
26. Despre vorbele omenești	121
27. Inima omului	125
28. Sufletul – o pasăre legată	130
29. A te întări întru Hristos	135
30. A te micșora pe tine	140
31. Câmpul de luptă este inima noastră	145
32. A te vedea pe tine	150
33. Prețuiți cuvintele	155
34. Să căutăm pacea lui Dumnezeu	159
35. Rugăciunea este osteneala sufletului	163
36. Rugăciunea este foc	168
37. Despre biruința asupra necazului	172

38. Despre pocăința lăuntrică	176
39. Să ne ridicăm prin pocăință	180
40. Despre viața cu Dumnezeu și lupta cu păcatul	184
41. Urmărește tăcerea	187
42. Calea spre Împărăția lui Dumnezeu	189